Hồi thứ hai

Gái ngây thơ trổ tài miệng lưỡi

Trong hai người này thì một người giọng nói thổ hào, khẩu âm ở địa phương đây. Mọi người đều đoán là người trong Thất Tinh môn ở phủ Khai Phong. Còn người nữa là một thiếu nữ thanh âm trong trẻo, dường như còn nhỏ tuổi, nhiều lắm mới mười lăm.

Người tiếng nói thô lỗ có ý ngăn cản không cho cô bé qua đường mà cô này nhất định đi. Thậm chí cô đòi vào nhà coi, nên xảy cuộc gây lộn.

Cô bé mồm miệng lém lẩu, có lẽ cô đã hỏi ra đối phương không phải là người nhà quan nên tiếp tục cuộc cãi vã bằng những lời rất hách. Cô nói :

- Một là ngươi không phải người của công, hai là ngươi không phải cường đạo thì làm sao lại bá chiếm đường đi không cho người qua lại? Ta không phục tý nào, nhất định ta phải đi cho bằng được dù có đánh nhau thì đánh.

Hán tử cất giọng ồm ồm ra chiêu tức giận mắng át :

- Ngươi là một đứa con nít sao dám đến đây rắc rối? Ngươi không thấy cả người lớn cũng đều né tránh đấy ư?

Cô bé cãi lý :

- Người ta thì mặc người ta. Ta can thiệp đến họ thế nào được! Ta cứ muốn vào coi cuộc náo nhiệt thì sao? Vương pháp có cấm người đi coi trò nhiệt náo đâu? Ngươi ỷ vào điều chi mà ngăn cản ta? Nếu ngươi nói đúng lý là ta trở gót liền...

Người kia đáp :

- Trong nhà này xảy chuyện lôi thôi, và nguy hiểm lắm!

Cô gái nói :

- Nguy hiểm hay không thì cứ mặc ta, mi bất tất phải quan tâm. Hừ hừ! Ta nghe ngươi nói ấp úng thì chắc đến tám phần là ngươi cũng chẳng hiểu chuyện gì. Thế mà ngươi lại ngăn trở người ta mới thật tức cười.

Cô đánh đúng vào nhược điểm đối phương vì hán tử không biết gì thật. Gã thẹn quá hóa giận lớn tiếng quát :

- Con tiểu nha đầu kia! Ngươi mà không cút ra thì ta tát cho mấy cái bây giờ!

Cô bé cười thét lên. Tiếng cười đầy vẻ trào phúng. Hán tử tuy căm hận đầy ruột nhưng nghĩ tới Thất Tinh môn là một danh môn chính phái, không dám ỷ mạnh làm càn như các nhà các phái khác nên không động thủ.

Cô bé nói :

- Ngươi thử soi gương mà coi tôn dung xem. Thực khó coi quá!

Hán tử tức giận không nhịn được nữa, lớn tiếng quát :

- Con nha đầu chết bầm này! Cút đi...

Bỗng nghe đánh bốp một tiếng! Gã vung chưởng đập vào vai cô bé rồi chính gã lại rú lên một tiếng ngã lăn ra.

Tiếng cô gái lại rõ mồm một vọng vào. Cô nói :

- Đáng chết! Chết là phải! Ai bảo ngươi động thủ đánh người ta!

Thanh âm kia mỗi lúc một gần. Cô đi rất nhanh vào tới trước cửa. Mọi người chú ý nhìn ra thì quả nhiên là một cô gái còn nhỏ chừng 14, 15 tuổi. Cô mặc quần áo thông thường hai mái tóc kết thành hai trái đào. Nhưng nhìn tới dung nhan, thì hiển nhiên chẳng phải là một cô gái tầm thường.

Mọi người đều là những tay lão luyện giang hồ vừa ngó qua đã thấy ngay.

Nước da cô trắng mịn. Mặt cô như hình trái dưa. Cặp mặt lòng đen lòng trắng rất phân minh.

Lúc cô bé đi vào nhà thì cặp mắt lớn ngấm ngầm hiện ra những tia hàn quang đủ tỏ tuy cô nhỏ tuổi mà trong mình đã mang tuyệt kỹ. Quần áo cô tuy tầm thường, nếu cô con nhà thường dân thì lấy gì dinh dưỡng để nước da trắng nõn nà? Nhất là cách ăn nói của cô lại sắc bén chẳng kém gì người lớn.

Lão họ Đổng cất tiếng hỏi :

- Tiểu cô nương! Quí tính đại danh cô là gì? Người bên ngoài kia bây giờ ra sao?

Mọi người trong lòng tưởng chừng nếm phải mùi gừng cay xè. Đổng Công Xuyên là một tay cao thủ ở Thất Tinh môn tiếng tăm lừng lẫy võ lâm lại tính tình nóng nảy mà gặp phải chuyện oái oăm này cũng hết hành động lỗ mãng.

- Tiểu tử họ Tiền, Tiền là kim tiền, tên Bối, Bối là bảo bối lịch sự mà không giống như phương danh của một cô gái.

" Tiền Bối" tiểu cô nương lại nói tiếp :

- Gã ngu ngốc ngoài kia ư? Gã không việc gì cả. Có điều nếu tiểu nữ không dùng thủ pháp độc môn để giải cứu thì đã thành chuyện to rồi.

Đổng Công Xuyên nghe nói tên đồ đệ chưa chết mà lại được thủ pháp độc môn của đối phương giải cứu, lão tạm tin là chuyện thật và hiện giờ chưa nên hạch tội cô.

Lão liền tươi cười nói :

- Tiền Bối cô nương...

Lão vừa nói mấy tiếng bỗng đỏ bừng mặt lên vì lão cảm thấy hai chữ Tiền Bối này đồng âm tiền bối là ngươi vai trên thì biết ngay là tên giả để chiếm phần tiện nghi.

Lão là người có địa vị tôn cao mà kêu cô bé bằng Tiền Bối để cho câu chuyện bật cười này đồn đại ra ngoài, tất cả người thiên hạ phải cười thầm.

Vì vậy Đổng Công Xuyên lấy làm tức giận. Lão bật lên tiếng cười gằn, ngấm ngầm đề tụ công lực để chuẩn bị thi triển Thất Tinh chưởng lực, một thứ chưởng lực tiếng tăm lừng lẫy võ lâm.

Cô bé bật cười lớn tiếng hỏi :

- Lão tiên sinh! Tiểu nữ cứ nói một câu này ra là lửa giận của tiên sinh phải tiêu tan hết, tiên sinh có chịu nghe không?

Thanh âm cô uyển chuyển lọt tai. Đổng Công Xuyên đang cười khẩy mà không át đi được, khiến mọi người đều nghe rõ, đủ tỏ nội công cô rất thâm hậu chứ không phải tầm thường.

Đổng Công Xuyên thấy cô bé lộ ra thủ đoạn này thì trong lòng đề cao cảnh giác, không dám hành động thô lỗ. Lão liền giục :

- Cô thử nói đi, nói đi!...

Cô gái nói :

- Lúc tiểu nữ báo danh tên họ bao nhiêu người trong nhà ai cũng nhìn tiểu nữ miệng lẩm nhẩm tên họ của tiểu nữ. Vì lẽ đó lão gia mà mắc hợm thì cả bao nhiêu người cũng mắc hợm. Sao một mình lão gia lại tỏ tức giận khiến mọi người đều trông vào lão gia ra tay để cho họ hả giận.

Câu nói này hợp tình hợp lý chứ không phải nói cối nói chầy.

Đổng Công Xuyên cười lạt hỏi :

- Lão phu để cô chiếm phần tiện nghi, nhưng cái đó cũng chẳng lợi gì cho cô. Vậy tên họ thật của cô là gì?

Cô gái đáp :

- Bây giờ tiểu nữ không dám lừa gạt lão gia nữa. Tiểu nữ họ Âu Dương tên gọi là Âu Dương Tinh ngoại hiệu là Linh Côi Tiên Nữ.

Cô nói ngoại hiệu ra rồi lấy làm đắc ý cười ngặt nghẻo.

Mọi người cũng mỉm cười vì thanh âm cô rất dễ nghe và khiến cho người ta không khỏi tưởng đến nhà Âu Dương ở Ký Bắc.

A Liệt trân trân ngó cô gái rồi lại đưa mắt nhìn mọi người. Gã phát giác nét mặt ai nấy đều biến đổi thì biết là có duyên cớ gì đây, gã không hiểu tên họ cô bé sao lại khiến cho

mọi người xúc động? Hoặc vì ngoại hiệu của cô có điều chi khác thường. Có điều gã cảm thấy cả tên họ lẫn ngoại hiệu cô rất hay ho. Rồi gã lẩm bẩm :

- Bọn người này đều có vẻ hung thần ác sát khác với người thường mà cô bé làm cho bọn họ phải kinh hãi thì tất nhiên cô không phải hạng tầm thường...

Đoạn gã quyết định :

- Khi gặp cơ hội ta phải hỏi lại cô xem vì lẽ gì mà bọn này phải sợ cô và ta sẽ nghĩ cách học hỏi cô mấy điều...

Một người trong Bắc Mang Tam Xà là Kỳ Kinh cất tiếng hỏi :

- Âu Dương cô nương! Vị nhân huynh ở ngoài kia bị cô nương làm gì hắn rồi?

Kỳ Kinh mang ngoại hiệu là Xích Luyện Xà, tâm địa và thủ đoạn hắn rất ác độc. Hắn hỏi câu này là có ý lôi cuốn Đổng Công Xuyên ở Thất Tinh môn vào vụ đó để lão phải đương đầu. Giả tỷ Âu Dương Tinh có là người nhà họ Âu Dương ở Ký Bắc mà lão trừng trị cô thì mối hậu hoạn ghê gớm sẽ trút lên đầu lão.

Âu Dương Tinh tuy là người thông minh lanh lợi nhưng hiểu đâu được đến chỗ dụng tâm thâm độc của Kỳ Kinh. Cô cười đáp :

- Tiểu nữ không làm gì hắn cả.

Kỳ Kinh vừa nghe cô đáp đã hiểu ngay liền hỏi tiếp :

- Phải rồi ! Chính ra cô nương không động thủ nhưng đã có chuyện gì xảy ra tới hắn?

Âu Dương Tinh đáp :

- Hắn đánh một chưởng trúng vào vai tiểu nữ, nhưng dưới lần áo tiểu nữ có miếng bá vai mỏng mảnh. Chưởng lực hắn càng mạnh thì những mũi kim nhỏ trên bá vai càng đâm vào sâu. Bàn tay ai bị mũi kim đâm vào sâu quá thì nhất định phải chết. Tiểu nữ không hiểu gã vận dụng nội lực đến mức độ nào và hắn đã chết chưa, tiểu nữ cũng không hay.

Kỳ Kinh la lên :

- Trời ơi ! Té ra Âu Dương cô nương mặc tấm bá vai đầy đặc mũi kim sắc nhọn! Dĩ nhiên cái đó chỉ cốt để phòng bị kẻ nào lấn át mình. Nhưng nếu cô nương đặt tấm bá vai đó bên ngoài áo thì người ta chẳng dại gì mà phát chưởng đánh vào cho rắc rối, có đúng như thế không?

Kỳ Kinh nói câu này là cố ý đổ tội cho Âu Dương Tinh dÂu tấm bá vai dưới áo là để đặt cạm bẫy. Thế thì tuy kẻ khác đánh cô, cô không thể hết trách nhiệm đi được.

Dĩ nhiên mục đích cốt yếu của Kỳ Kinh là nêu ra những điều bất hợp lý của cả hai bên mới xảy chuyện xung đột.

Đổng Công Xuyên toan mở miệng thì A Liệt đột nhiên lớn tiếng hỏi :

- Nếu kẻ khác không phụ cô thì làm sao lại phóng chưởng đánh vào vai để bị kim đâm?

Mọi người chẳng ai ngờ một thằng nhỏ mặt bủng da vàng lại lên tiếng bênh vực Âu Dương Tinh. đều lộ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn gã.

Kỳ Kinh cười rồi nói :

- Ngươi nói đúng đó. Ta coi bản sắc ngươi, thật đứa nhỏ tầm thường không thể bì kịp.

Hắn nói câu này ra tự nhiên khiến cho mọi người nghĩ ngay tới A Liệt rất có thể liên quan đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn mà gã lại tỏ ra khác hẳn với những đứa nhỏ tầm thường. Một mai mà võ công gã thành tựu đến trình độ cao siêu, há chẳng là mối lo lớn cho mọi người ư?

Ai là người không nghĩ đến câu "Nhổ cỏ nhổ tận gốc" để tuyệt mối lo về sau, nên quần hùng lộ vẻ khác trước nhiều. Chỉ có Âu Dương Tinh đứng ngoài cửa hớn hở tươi cười hỏi :

- Ngươi đã biết nói binh ta thì nhất định là người tốt rồi. Tên họ ngươi là chi?

A Liệt đáp :

- Tiểu đệ họ Tra, tên gọi Tư Liệt.

Âu Dương Tinh sửng sốt hỏi :

- Ngươi họ Tra! Thế thì có liên quan gì đến họ Tra ở Hóa Huyết môn không?

A Liệt ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao lại liên quan?

Âu Dương Tinh cũng rất tế nhị. Chẳng những cô không trả lời mà còn hỏi lại :

- Sao lại không là liên quan?

A Liệt ngơ ngác đáp :

- Tiểu đệ không biết.

Âu Dương Tinh cười hỏi :

- Chú ngốc kia! Chú cũng họ Tra mà ở Hóa Huyết môn cũng có họ Tra, nếu không phải sự trùng hợp thì dĩ nhiên có liên quan với nhau. Chỉ có vậy mà chú cũng không hiểu ư?

Mọi người nghe hai đứa nhỏ đối thoại, tuy họ đều là những tay lão luyện giang hồ mà cũng không hiểu được ý tứ của chúng.

Bỗng A Liệt như người tỉnh ngộ gật đầu đáp :

- Đúng rồi ! Té ra là thế.

Gã dương to cặp mắt nhìn Âu Dương Tinh từ trên xuống dưới rồi nói tiếp :

- Có điều tiểu đệ không phải chú ngốc đâu. Mấy năm nay Trần lão phu tử bảo tiểu đệ có phúc phận nhiều lắm, thường khoe tiểu đệ thông minh. Tuy tiểu đệ không theo kịp cô nương nhưng quyết không chịu là chú ngốc.

Âu Dương Tinh cười nói :

- Ta đã thông minh hơn ngươi thì ta có thể gọi ngươi là chú ngốc thì kẻ khác không bằng người sẽ bị ngươi kêu là chú ngốc. Lý lẽ này ngươi có hiểu không?

A Liệt không đáp thế nào được nữa. Cặp lông mày nhăn tít lại nhưng không tỏ vẻ gì giận dỗi.

Ngoài cổng bỗng có thanh âm ồn ồn nói vọng vào :

- Đổng sư bá! Lý Thất đã tắt hơi chết rồi!

Đổng Công Xuyên nghe nói đã toan nổi hung. Râu tóc dựng đứng cả lên, không gió mà cũng rung động.

Âu Dương Tinh thấy thế la lên một tiếng úi chà rồi nói :

- Hảo công phu! Tiểu nữ thường nghe thẩm thẩm nói : Người trong Thất Tinh môn đã luyện đến trình độ vận khí ra cả râu tóc thì chưởng lực họ đứng xa bảy bước còn giết người được.

Đổng Công Xuyên lớn tiếng :

- Kể ra ngươi cũng có nhãn lực đó. Lão phu không sợ nhà Âu Dương ngươi ở Ký Bắc đâu. Có điều lão phu nghĩ tới ngươi nhỏ tuổi chưa biết gì, nếu ngươi tuân mệnh bó tay chịu trói thì lão phu tạm thời không gia hại ngươi để chờ người lớn trong nhà ngươi đến sẽ lý luận.

Âu Dương Tinh nói :

- úi chà! Chẳng thà tiểu nữ chịu chết dưới bàn tay của lão gia còn hơn là lão kêu người lớn đến đây.

A Liệt đã được mắt thấy tai nghe biết Đổng Công Xuyên là tay lợi hai không vừa. Lão chỉ ra tay một cái là cô bé xinh đẹp này phải uổng mạng ngay vì thế nên tuy gã có ý bất mãn với cô, nhưng sinh tử là việc lớn há vì chuyện nhỏ mà tọa thị điềm nhiên?

Gã không có võ công mà lại nhỏ tuổi, tính mạng mình còn lo giữ chưa xong thì làm sao mà giúp Âu Dương Tinh được. Nhưng nói cho đúng thì gã cũng có biện pháp của gã. Gã liền lớn tiếng hỏi :

- Âu Dương cô nương! Nhân mạng chú trọng há phải trò đùa. Người kia đã bị thương cô nên ra coi xem còn cách nào cứu được cũng chưa biết chừng?

Gã nói vậy là có ý xúi Âu Dương Tinh đi ra ngoài. Nếu Lý Thất chết thật rồi liệu chừng mà chuồn. Đó là kế hoạch duy nhất mà gã có thể ám trợ Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh lắc đầu đáp :

- Ngươi thật là chú ngốc! Người ta đang cố ý tìm cách động thủ với bản cô nương thì gã Lý Thất kia chết đi là hợp với ý muốn của họ. Khi nào họ còn cho ta ra để cứu sống? Họ cho ta há chẳng tự làm mất cái mà họ ý định mượn cớ sinh sự?

A Liệt chưng hửng đáp :

- Nếu thế thì quả tiểu đệ không hiểu tâm họ được quả là chú ngốc thực.

Đổng Công Xuyên tức giận quát hỏi :

- Tụi bây nói càn nói bậy gì thế? Thất Tinh môn ta đây trước nay hành động quang minh chánh đại. Nếu môn phái ta muốn gây hấn với nhà Âu Dương thì cứ đường hoàng mà làm việc gì phải hy sinh tính mạng một tên đệ tử?

Âu Dương Tinh cười đáp :

- Hoặc giả lão nhân gia có ý nghĩ thế thật, nhưng kẻ khác thì khó nói lắm. Tỷ như...

Cô đưa mắt nhìn qua mặt Kỳ Kinh rồi tiếp :

- Vị này dường như là một nhân vật trong Bắc Mang Tam Xà tiếng tăm lừng lẫy, có đúng thế không?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Phải rồi! Bản nhân họ Kỳ tên Kinh. Ngoại hiệu là Xích Luyện Xà.

Âu Dương Tinh lại chuyển động mục quang nhìn lão già râu đen áo xám sắc diện lạnh lẽo âm trầm, lưng dắt một đôi hộ thủ câu. Cô hỏi :

- Đây phải chăng là một vị cao thủ ở phái Phụng Dương Thần không?

Lão râu đen đáp :

- Nhãn lực cô nương thật không phải tầm thường. Quả không hổ đã xuất thân từ một thế gia danh môn. Lão phu họ Phàm tên Phiếm. Cô nương có điều chi day bảo.

Âu Dương Tinh bật lên tiếng □úi chà□ rồi đáp :

- Té ra đúng là Phàm lão sư! Tiểu nữ từng được nghe tuyệt kỹ Hồi Hoàn Thất Câu của quí môn rất tinh thâm, đánh đâu được đó.

Phàm Phiếm vuốt râu nói :

- Cô nương nói vậy mà thôi. Những câu đồn đại có dễ tin đến thế?

Tuy lão nói vậy nhưng vẻ mắt không khỏi ra chiều đắc ý.

Âu Dương Tinh lại ngó qua Bất Sân đại sư ở phái Thiếu Lâm và Nhất Trần chân nhân phái Nga Mi, nhưng mục quang cô dừng lại ở người thấp lùn béo y đứng tuổi. Lưng gã đeo một thanh trường đao lại dắt lưỡi gươm thủy thủ. Cô hỏi :

- Vị này phải chăng là Hứa tam gia. Hứa Thái Bình ở hội Thanh Long?

Gã trung niên thấp lùn béo mập hỏi :

- Sao cô nương lại biết tại hạ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Tiểu nữ nhận ra cây Huyền Xương đoản đao của tam gia.

Hứa Thái Bình ồ lên một tiếng rồi nói :

- Kiến văn cô nương quả là bao la bát ngát. Những điều nhỏ nhặt trên chốn giang hồ mà cô cũng thấy rõ bàn tay để trước mắt. Tại hạ khâm phục vô cùng.

Âu Dương Tinh lại cười hích hích nói :

- Lạ thiệt! Sao lại có cả cao nhân phái Hoa Sơn hiện diện tại đây?

Trong phòng bỗng có tiếng Mai am chủ hỏi vọng ra :

- Bần ni là thuộc hạ phái Hoa Sơn đây. Cô nương có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Tinh tiến đến cửa phòng đưa mắt nhìn vào trong rồi hỏi :

- Té ra là Mai am chủ ở Kinh Sơn. Tiểu nữ cam bề thất kính.

Phái Hoa Sơn gồm toàn nữ nhi rải rác trên khắp các am chiền mọi nơi. Mai am chủ là người ở Kinh Sơn tỉnh Hồ Bắc, nhưng cũng là tay cao thủ trứ danh của phái Hoa Sơn.

Mai am chủ nói :

- Cô nương xuất thân từ một nhà thế gia nay đi ngao du giang hồ, người võ lâm chẳng ai là không ngưỡng mộ thanh danh quý phủ và muốn hết lòng tiếp đãi. Nhưng cô lại dấn mình vào trường ân oán thị phi này thì là bất trí. Nếu cô ngẫu nhiên qua đây thì bần ni sẽ có lời thỉnh quý vị đây để cô nương được trở về.

Âu Dương Tinh vừa nghe lời Mai am chủ vừa chú ý đến bệnh phụ nằm trên giường. Cô nghĩ thầm :

Không hiểu bệnh nhân này là ai? Hiện giờ tuy bà ta hình dong tiều tụy song vẻ người đoan chính, nước da trắng mịn. Chắc trước là một giai nhân khuynh quốc.

Mai am chủ vừa dứt lời thì Đổng Công Xuyên ở nhà ngoài hắng dọng một tiếng để nhắn nhủ am chủ đừng quên Thất Tinh môn nhà lão chủ đã có người bị uổng mạng vì cô gái này.

Âu Dương Tinh thè lưỡi nheo mắt nói :

- Mai am chủ! Am Chủ là cao nhân chính phái, đức cao vọng trọng khiến cho vãn bối kính ngưỡng vô cùng. Nhưng vãn bối đã gây thành đại họa thì làm thế nào mà dời khỏi căn nhà này một cách bình yên được.

Mai am chủ đáp :

- Cô nương hãy còn nhỏ tuổi. Chẳng ai có ý làm khó dễ cô đâu... Giả tỷ cô nương ra tay giải cứu cho Trần thí chủ ở Thất Tinh môn thì ai cũng vui mừng. ý cô nghĩ như thế nào?

Đổng Công Xuyên ngồi ở nhà ngoài nghe nói Trần Thất có thể cứu được liền không hằn giọng nữa.

Mai am chủ lại nói :

- Qúy phủ nổi tiếng về môn ám khí có chất độc. Nếu cô mà không chịu ra tay giải cứu thì người ngoài đành chịu chẳng ai làm gì được. Theo ý bần ni thì hay hơn hết là cô nương cứu trị cho y để khỏi tổn thương hòa khí đôi bên.

Âu Dương Tinh đáp :

- Am Chủ đã dạy thế khi nào vãn bối lại dám trái lệnh.

Cô lấy một gói nhỏ ra , bước vào phòng trao cho Mai am chủ nói tiếp :

- Người ta nhất định không tin vãn bối. Thuốc giải đây rồi, phân lạng rất ít chỉ xoa vào lỗ mũi một chút là người đó lập tức sống lại ngay.

Mai am chủ đón lấy gói thuốc, không khỏi ngần ngại nghĩ thầm :

- Nếu đây là thuốc giải thì chẳng nói làm chi và mình cũng có chút thể diện. Bằng nó không phải là thuốc giải thì con nhỏ này lại thừa cơ mình ra ngoài, phá cửa sổ trốn đi thì mình biết trả lời Đổng Công Xuyên thế nào?

Mai am chủ tuy lòng dạ từ bi chỉ mong cho mọi người được an ninh, bà cũng không muốn nhìn thấy võ lâm gây cừu hận với nhà Âu Dương ở Ký Bắc từng nổi tiếng. Bà muốn cởi mở và ngăn ngừa mối cừu hận có thể xảy ra giữa Thất Tinh môn và Âu Dương gia, nên cố sức tìm cách điều giải. Nhưng bà là một tay lão luyện giang hồ, đầy đủ kinh nghiệm, chẳng lẽ lại nhẹ dạ tin lời cô bé này ngay. Vạn nhất mà Âu Dương Tinh cố ý lừa gạt thì bà làm tổn hại đến thanh danh cả phái Hoa Sơn.

Mai am chủ tuy trong lòng suy nghĩ nhiều nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Bà khẽ nắm gói giấy thì quả nhiên là một chút thuốc tán. Bây giờ chỉ còn cách ủy thách cho người khác cầm thuốc ra cứu trị và dĩ nhiên người đó chẳng ai hơn Đổng Công Xuyên được.

Âu Dương Tinh rất đỗi tinh ranh, cười khanh khách nói :

- Mai am chủ ! Vãn bối ngưỡng mộ đức cao vọng trọng của am chủ từ lâu. Nếu am chủ không tin được vãn bối thì xin trả lại gói thuốc giải này cho vãn bối.

Mai am chủ trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm :

- Con nhỏ này lão luyện giang hồ và là tay đáo để. Thì ra còn muốn thử thách cả mình nữa. Nhưng đây là một vấn đề khó khăn. Nếu mình quá tin thị một cách khinh xuất dễ bị thị lừa gạt rồi thừa cơ trốn đi. Vậy mình bỏ đây ra ngoài không được. Bằng không tin thị mà trả thuốc cũng không ổn vì nếu là thuốc thật, thì đem thuốc ra giải cứu được Trần Thất dưới con mắt của bao người thì mình cũng phải mất mặt.

Bà xoay chuyển ý nghĩ nhanh như chớp rồi tìm ra được quyết định tủm tỉm cười nói :

- Phúc đức thay! Phúc đức thay! Cứu sống một người còn hơn xây bảy đợt phù đồ. Có lý đâu bần ni lại nghi ngờ Âu Dương cô nương? Vậy bần ni hãy cảm ơn cô nương trước.

Bà nói xong cất bước ra khỏi phòng.

Những người ở nhà ngoài không nhìn rõ sự ngoắt ngoéo trong vụ này nên đều nhìn Mai am chủ bằng cặp mắt hào hứng. Nhưng trong lòng họ cũng khâm phục sự quyết định của lão ni. Bà là một vị am chủ hay nói một cách khác là con người xuất gia thì chỉ có việc cứu người làm trọng còn những mối lo khác hãy xếp xuống hàng thứ hai.

Âu Dương Tinh tiến vào bên giường dịu dàng hỏi bệnh nhân :

- Đại thẩm ơi! Chắc lúc bình yên đại thẩm đẹp lắm phải không?

Thiếu phụ nhăn nhó cười đáp :

- Cô nương khéo nói giỡn... Chính cô nương mới là bậc giai nhân nguyệt thẹn hoa nhường.

Âu Dương Tinh cúi thấp người xuống khẽ nói :

- Vãn bối nghe nói Tra đại thiếu gia ở Hóa Huyết môn là một mỹ nam tử nổi tiếng ở võ lâm, chẳng kém gì Phan An Tống Ngọc, mà bản tính lại phong lưu đàng điếm. Đại thiếu gia đi tới đâu là để tình duyên tới đó. Đại thẩm dung nhan khuynh quốc thì mười sáu năm trước đây lọt vào mắt xanh y cũng chẳng có chi là lạ.

Thiếu phụ ra chiều nhọc mệt nhắm mắt lại thủng thẳng đáp :

- Cô nương nói chuyện chi? Tiểu phụ chẳng hiểu chi cả...

Cặp mắt Âu Dương Tinh chiếu ra những tia sắc bén nhìn chằm chặp vào người thiếu phụ bệnh hoạn. Nhưng cô chẳng phát giác ra được chỗ nào sơ hở rồi khẽ thở phào một cái đứng dậy đi ra.

Mai am chủ vừa trở vào tới nơi đã nói ngay :

- Đổng lão thí chủ! Đệ tử quý phái đã hồi tỉnh rồi. Chắc y có thể hồi phục nguyên công lực ngay được.

Đổng công Xuyên chắp tay nói :

- Thật làm nhọc lòng Mai am chủ phải một phen điều giải. Lão phu xin đa tạ.

oOo